పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

ఒక అమ్మ కథ

కళ్ళ వెంబడి కారే కన్నీళ్ళతో తడిచిన లేత బుగ్గలతో, వచ్చీరాని మాటలతో అమ్మా.. అమ్మా అని పలవరిస్తూ ఒకటే ఏడుపు. ఆపకుండా ఏడుస్తూ వదలకుండా వెంటబడుతూ విడవకుండా వెంబడిస్తూ "అమ్మా! నువు వెళ్ళద్దు. అమ్మా! నన్ను విడిచి వెళ్ళొద్దు" అని దీనంగా బ్రతిమలాడుతూ ఆగకుండా వెనకే పరిగెడుతున్నాడు.

తీరని దుఃఖం గుండెల నిండా పొంగి పొరలి పైకి ఎగిసిపడుతుండగా ఊపిరి పీల్చుకోడానికోసం మధ్యలో వెక్కిళ్ళు పెడుతూ పరిగెడుతూ రెండు చేతులూ సాచి అమ్మను అందుకోవాలనీ, ఆఖరికి ఆమె పమిట కొంగునైనా తన చేతిలో చిక్కించుకోవాలనీ తాపత్రయ పడుతున్నాడు.

ఎలాగైనా సరే వెళ్ళిపోయే అమ్మను పట్టి ఆపాలని ప్రయత్నిస్తూ పరిగెడుతూ ఆయాసంతో ఒగరుస్తూ, దూరంగా గాలిలో తేలుతూ మబ్బులతో పాటు పయనిస్తూ ఎక్కడో వున్న ఎడారి దేశానికి ఎగిరి వెళ్ళిపోయే అమ్మను అందుకోలేక, అడ్డుగా వున్న రాళ్ళను, ముళ్ళను అధిగమించలేక అదుపు తప్పి బోర్లాపడిపోయాడు.

దెబ్బ బాగా తగిలినట్లుంది. రెండు మోకాళ్ళూ అక్కడ వున్న రాళ్ళపై పడి గాయాలతో రక్తసిక్తమై పోవడంతో నొప్పికి తాళలేక "అమ్మా" అంటూ ఆఖరిసారిగా గొంతు చించుకుని బిగ్గరగా కేకవేసాడు చిన్నా.

మోకాళ్ళకు తగిలిన గాయాలకన్నా, తన అమ్మ తనను విడిచి ఎక్కడికో దూరంగా వెళ్ళిపోతోందనే గుండెలోని బాధ మరింత ఎక్కువై ఆ పసివాడి హృదయాన్ని విలవిలలాడించింది. హోరుగాలిలో తుఫానులో చిక్కుకుపోయిన చిగురుటాకులా తల్లడిల్లిపోయాడు చిన్నా.

పడిన చోటునుండి లేవలేక, పైకి లేచి అమ్మ వెనుక పరిగెత్తే శక్తి లేక వెళ్ళిపోయే అమ్మను ఆపలేక ఏ మార్గమూ కనపడక అలాగే నేలపై నిస్సహాయంగా పడుకుని రోదిస్తున్నాడు ఆ పసివాడు.

ఆ క్షణంలో ఆ పసివాడి అంతరంగంలో చెలరేగే కల్లోలం మాటల్లో చెప్పలేనిది. తానేం తప్పు చేసాడో? ఎందుకు అమ్మ తనని విడిచి దూరంగా వెళ్ళిపోతోందో అర్థం కాని వయసు. ఎవరిమీదో తెలియని కోపంతో నిస్సహాయతతో, నిస్సత్తువతో రోషంతో గుండెలు అదిరి పడుతున్నాయి. అమ్మలేని ప్రపంచం శూన్యమై పోయినట్లు, కళ్ళముందున్న వెలుగుమాయమై, చీకటి కమ్ముకున్నట్లు అనిపించింది. కొండంత బాధ ఆకాశమంతటి ఆవేదన, సంద్రమంతటి దుఃఖం పొంగిపొరలాయి ఆ పసివానిలో.

కన్నబిడ్డ కిందపడిపోవడంతో, కడుపులోని కన్నపేగు కదిలినట్లయిన ఆ తల్లి ఒక్క క్షణం అక్కడే ఆగిపోయి కంగారుగా వెనుదిరిగి చూసింది. "వద్దు. చూడకు.. వెనుతిరగకుండా ముందుకు వచ్చెయి" అని కొన్ని గొంతులు ఆమెను పట్టి ఆపాయి. ముందుకే వెళ్ళిపొమ్మని కఠినంగా ఆజ్ఞాపించాయి. కానీ ఎంతైనా కన్నతల్లి బిడ్డ దుఃఖం కాళ్ళకు బంధాలు వేసింది. ముందుకు సాగే అడుగుల్ని

బలవంతంగా వెనక్కి తిప్పి పరిగెత్తుకుంటూ ఒక్కంగలో తన బాబును చేరుకుని "అయ్యో, నా చిన్ని నాన్నా! పడిపోయావా? " అంటూ రెండు చేతుల్తో బిడ్డను పట్టి పైకి లేవనెత్తి ఆర్తిగా తన హృదయానికి హత్తుకుంది.

చలనం లేదు. కదలడం లేదు. కనీసం కనులు విప్పి చూడటం లేదు. కన్నీటి వరదలా మారింది ఆ తల్లి.

అయ్యో! ఏమయింది నా బాబుకు? ఇంతవరకూ ఏడుస్తూ అరుస్తూ అమ్మా అని పిలుస్తూ వెనుకే పరిగెత్తిన బిడ్డకి ఇంతలో ఏమయింది? "బాబూ నా బాబూ కళ్ళు తెరువు నాన్నా. నాతో మాట్లాడు కన్నా.. ఇదిగో నీ అమ్మను నేను. నీకోసం వెనక్కి వచ్చేసాను. నోరు తెరిచి ఒక్క మాట మాట్లాడరా. అమ్మా అని ఒక్కసారి పిలవరా నాన్నా. " చేతుల్తో పట్టి కుదుపుతోంది బాబును. ఏడుస్తూ బ్రతిమాలుతూ "బాబూ ఏమయింది నీకు? ఒక్కసారి కళ్ళు తెరిచి అమ్మను చూడు" అంటూ గట్టిగా అరుస్తోంది ఆమె. అలా అరుస్తూనే వుంది.

ఒక్కసారిగా మెలుకువ వచ్చి కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి డిమ్‌గా వెలుగుతున్న బెడ్‌లైట్ కాంతిలో పైన వున్న తెల్లటి సీలింగ్ కనిపించింది. తాను ఎక్కడ వుందో అర్థంకాలేదు. భయంతో వణికిపోతోంది శరీరం. కదలాలంటే శక్తి సరిపోవడంలేదు. దాహంతో నాలుక పిడుచకట్టుకుపోతోంది. సెంట్రల్ ఏసి. చిన్న చప్పుడుతో పనిచేస్తూ చల్లదనాన్ని ఆ గదిలో నింపుతోంది. అయినా కూడా ఆమె వళ్ళంతా చెమటలతో నిండిపోయింది. ఒక్కక్షణం. బలవంతంగా ప్రక్కకి వత్తిగిలి ఇటు వైపు చూసిందామె.

విశాలమైన ఆ గదిలోనే అటువైపు గోడకు వున్న మంచంపై వరసకు అత్త అయే మంగమ్మ అనే ఆవిడ పడుకుని గాఢనిద్ర పోతోంది. ఆ వైపు ఎదురుగా వున్న అలమరా తలుపులపై అంటించి వున్న ఏసుక్రీస్తు బొమ్మ చిన్న చిరునవ్వుతో, ప్రశాంతమైన ముఖంతో జాలిగా తనవైపే చూస్తున్నట్లుగా వుంది.

అంతవరకూ కలత నిదురతో పీడకలతో భయపడి ఉలిక్కిపడి లేచిన సుజాతకు తాను కువైటు దేశంలో వున్నానని ఒక్కగానొక్క బిడ్డ అయిన "చిన్నా" గురించిన పీడకలతో కలవరం చెందానని అపుడు అర్థం అయింది. ఇండియాలో తన సవతి తల్లి దగ్గర వదిలి పెట్టి వచ్చిన తన ముద్దుల కొడుకు చిన్నా గుర్తుకు వచ్చి దుఃఖం పొంగుకు వచ్చి ఆ తల్లి హృదయాన్ని పట్టి కుదిపేసింది. ఆ క్షణంలో రెక్కలు కట్టుకుని ఒక్క ఉదుటున ఆకాశంలోనికి ఎగిరి ఇండియాకు వెళ్ళిపోయి తన బిడ్డను ఒక్కసారిగా హృదయానికి హత్తుకోవాలనీ అడ్డుగా వున్న అరేబియా సముద్రాన్ని ఈదుకుంటూ అవతలి ఒడ్డుకు చేరిపోవాలనీ ఆమె ఆరాటపడింది.

తన పరిస్థితి ఇక్కడ ఇలావుంటే అక్కడ ఇండియాలో సంవత్సరం దాటిన వయసుగల పసిపిల్లవాడు, ఇపుడిపుడే నడకలు నేర్చుకుంటున్న చిన్నవాడు, మాటలైనా సరిగా రాని ముద్దుల బాలుడు, తల్లి రొమ్ముపట్టి పాలు త్రాగే పసివాడు, అమ్మా అని ఏడుస్తూ కనిపించని అమ్మపై దిగులుతో ఎంతగా తల్లడిల్లిపోతున్నాడో కదా? ఆకలి తీర్చే పాలకోసం, తల్లిరొమ్ము దొరకక దిగులుపడి ఏడుస్తున్నాడేమో? తన పక్కలో లేని తల్లికోసం చేతులతో పక్కంతా తడుముతున్నాడేమో? ఏమయిందో తన బాబుకు? ఎలా వున్నాడో పసిబిడ్డ? ఎందుకు వచ్చిందో ఈ పీడకల? అక్కడ ఇండియాలోని బాబు ఇప్పుడు ఎలా వున్నాడో తెలుసుకోడం ఎలా? ఇన్ని వేల మైళ్ళ దూరంలో పరాయి దేశంలో పనిమనిషిగా వచ్చిన సుజాతకు బిడ్డ క్షేమం గురించి ఆందోళన కలిగి ఆ అర్ధరాత్రి సమయంలో కంటిమీదికి కునుకురాలేదు. కన్నీళ్ళు చెంపల మీదుగా ప్రవహించి తలదిండును తడిపేసాయి.

ఆ సమయంలో నిద్రపోతున్న మంగమ్మను లేపి ఆమె సెల్ ఫోనులో వెంటనే ఇండియాకు ఫోను చేసి అక్కడ బాబు ఎలా వున్నాడో అడిగి తెలుసుకోవాలని అనిపించింది. కానీ మంగమ్మకు వున్న నోటి దురుసుతనానికి జడిసి ఆగిపోయింది సుజాత. అప్పటికే ఆ రోజు ఉదయం సుజాత ఫ్లయిట్ దిగి కువైటులో అడుగుపెట్టగానే మంగమ్మ ఎన్నో జాగ్రత్తలు చెప్పింది. "ఇదిగో అమ్మాయ్ ఏదో నీ రాత బాలేదని దిక్కులేని దానివనీ దయతలచి వీసా తీసి ఇక్కడికి పిలిపించాను. నువు ఇంటి గురించీ పిల్లవాడి గురించీ దిగులు పెట్టుకుంటే

ఇక్కడ ఈ కువైటు ఇంటిలో పని చెయ్యడం అసాధ్యం. డబ్బు బాగా సంపాదించాలంటే నీ గుండెను బండగా చేసుకుని బిడ్డమీది జ్ఞాపకాల్ని డబ్బుమీదకి మళ్ళించుకుని శ్రద్ధగా పనిచేసుకోవాలి. బాగా డబ్బు సంపాదిస్తే రేపు పిల్లవాడి భవిష్యత్తు బాగుపడుతుంది. వాణ్ని బాగా చదివించి పెద్దవాడిని చెయ్యచ్చు. నన్ను చూడు పదేళ్ళుగా ఈ కువైటు ఇంటిలో గట్టిగా నిలబడి డబ్బు సంపాదించి ఇండియాలో రెండతస్తుల ఇల్లు కట్టించాను. బిడ్డలనందరినీ బాగా చదివించాను. ఒక కేజీ బంగారం కొనుక్కున్నాను. నువు కూడా నాలాగే గట్టిగా నిలబడి నిబ్బరంగా పనిచేసి డబ్బు సంపాదించాలి. ఇక్కడ కువైటు సేఠ్‌ల దగ్గర మంచి పేరు తెచ్చుకోవాలి" అంటూ ఎన్నో బోధలు చేసింది. తాను కువైటులో దిగగానే తన సెల్‌ఫోనుతో ఇండియాలో వున్న సవతి తల్లికి ఫోను చేసి సుజాత క్షేమంగా కువైటుకు చేరుకున్నట్లు సమాచారం తెలియజేసింది. మంగమ్మ. సుజాతతో కూడా రెండు నిమిషాలు మాట్లాడించింది.

ఇక ఇపుడు ఆమెను నిద్రలేపి ఇంటికి ఫోను చేయాలనీ బిడ్డను గురించి దిగులుగా వుందనీ చెపితే ఎన్ని తిట్లు తిడుతుందో తలచుకుని సుజాతకు భయం కలిగి అప్పటికి ఆ ప్రయత్నాన్ని మానుకుంది. తెల్లవారగానే ఎలాగో ఆమెను బ్రతిమాలుకుని ఒక్క నిముషం ఇంటికి ఫోన్ చేసి ఒక్కసారి చిన్నాగాడి ముద్దు మాటలు వింటే తన ప్రాణం కుదుటపడుతుంది అని నిశ్చయించుకుంది ఆ తల్లి.

తన నిస్సహాయతను, బిడ్డను వదిలి ఈ కువైటు దేశానికి రావల్సిన తన దుస్థితిని అందుకు ప్రేరేపించిన పరిస్థితులనూ సవితి తల్లి మాటకు లొంగిన తన అసహాయతను తలచుకుని కుమిలిపోయిందామె. "దేవుడా! నాకు ఈ దేశం వద్దు. ఈ డబ్బు వద్దు. ఈ బాధ గుండెల్ని మెలిపెట్టే ఈ ఆవేదన నేను భరించలేను. నావల్లకాదు. నన్ను తిరిగి తీసికెళ్ళి నా బిడ్డ దగ్గర చేర్చు. అంతే నాకు చాలు" అనుకుంటూ మనసులో దేవుని తలుచుకుంటూ రోదిస్తుంటే మరలా ఎదురుగా వున్న ఏసుక్రీస్తు తన కరుణాదృక్కులతో, జాలిగా తనవంకే చూస్తున్నట్లనిపించింది. బిడ్డకోసం తల్లడిల్లిపోయే ఆ తల్లి రోదన చూసి ఆయన దిగులు చెందినట్లుగా కనిపించింది. అంతలో తన అత్త అయిన మంగమ్మ ఏసుప్రభువు గురించి చెప్పిన మాటలు కూడా గుర్తువచ్చాయి సుజాతకు.

కువైటులో తాము పనిచేసే యజమానులకు గానీ కువైటువారికి గానీ తాము హిందువులమని, విగ్రహారాధికులమనీ ఎన్నో దేవతలను పూజిస్తామనీ ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ చెప్పకూడదని గట్టిగా సుజాకు చెప్పింది. ఇండియాలో తాము క్రిష్టియన్స్ మనీ ఏసుక్రీస్తును ఆరాధిస్తామనే వారికి చెప్పాలని అలా చెప్పకపోతే తాము హిందువులమని తెలిసిన వెంటనే పనిలోనుండి తీసేసి ఇండియాకు పంపించి వేస్తారని చెప్పింది. అందుకే కువైటులో ఇళ్ళల్లో పనిచేసే హిందువులు తాము క్రిష్టియన్స్ అని అబద్దం చెప్పుకుంటూ పనిచేసుకుంటూ వుంటారని తెలియచేసింది. అందుకే ఆమె, చూసే కువైటువారికి కనిపించేటట్లుగా ఏసుక్రీస్తు బొమ్మను ఒకదానిని సంపాదించి అక్కడ తన అలమరాకు పైన అతికించింది. ఆయనను ఆరాధిస్తున్నట్లుగా ప్రార్ధన చేస్తున్నట్లుగా నటిస్తూ వుంటుంది. హిందువులంటే కువైటువారికి అంతగా ఇష్టం వుండదట. ఆ సమయంలో కన్నబిడ్డకోసం తపించి కన్నీరు విడిచే సుజాతకు ఆ ఏసుప్రభువే ఏదో ఒక మార్గం చూపించి తన బాధను, ఆవేదనను తీసివేస్తాడని అనిపించింది.

కంటికి నిద్రకరువైన ఆ రాత్రివేళ తన జీవితంలో జరిగిన సంఘటనలు ఈ కువైటుకు తాను రావడానికి కలిగిన పరిస్థితులు ఒక్కొక్కటిగా గుర్తురాగా వాటినన్నింటినీ, విషాదమైన తన గతాన్నీ తలచుకుంటూ భారంగా కళ్ళుమూసుకుంది సుజాత.

సుజాత పుట్టి పదిరోజులైనా గడవకముందే పురిట్లోనే, బాలింత జబ్బుతో సుజాత తల్లి మరణించింది. భార్య చనిపోయిన ఆరునెలలకే సుజాత వాళ్ళ నాన్న సంతోషంగా మరో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అప్పట్నించీ సుజాతకు కష్టాలన్నీ చుట్టూ కమ్ముకున్నాయి. ఆ సవతి తల్లి పెంపకంలో అష్టకష్టాలు పడింది సుజాత. "పురిట్లోనే తల్లిని మింగింది ఈ మహాతల్లి. దీని మొహం చూస్తే దరిద్రం చుట్టుకుంది" అంటూ అనరాని మాటలతో ఈసడిస్తూ ఆ పిల్ల హృదయాన్ని ఆవిడ ఎంతగానో కష్టపెట్టేది. ప్రతిరోజూ తిట్లు, శాపనార్థాలు, దెబ్బలతోనే సుజాతకు తెల్లవారేది. సుజాతకు కడుపునిండా అన్నం కూడా పెట్టేదికాదు ఆవిడ.

తనని భూమ్మీద పడేసి పుట్టిన పదిరోజులకే తనని వదిలేసి వెళ్ళిపోయిన కన్నతల్లినీ తన కష్టాల్ని తలచుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చేది సుజాత. తనను ఎంతగానో వేధించి, సాధించే సవతి తల్లి మాటలకు తాళం వేసే తండ్రిని చూసి ఆయనంటే అసహ్యం కలిగేది.

బాగా చదువుకోవాలనీ, ఏదో ఒక ఉద్యోగం సంపాదించుకుని తన కాళ్ళపై తాను నిలబడాలని కలలు కనేది సుజాత. అందుకే పదవతరగతి పాసవగానే పై చదువులు చదువుతానని తండ్రినీ, సవతి తల్లినీ ఎంతగానో ప్రాధేయపడింది. కానీ ఆ సవతి తల్లి, ఆడపిల్లలకు ఇక చదువులెందుకు? ఎంత చదివినా ఏదో ఒకరోజు పెళ్ళి చేయాల్సిందే కదా? అదేదో ఇపుడే చేస్తే ఆ చదువుకు పెట్టే డబ్బు మిగులుతుంది అని కఠినంగా చెప్పేసింది ఆవిడ.

తన బంధువుల్లోనే తనకు తమ్ముడి వరసయే ఒక త్రాగుబోతువాడికి సుజాతను ఇచ్చి బలవంతంగా పెళ్ళిచేసింది ఆవిడ. ఆ త్రాగుబోతు వాడితో రెండేళ్ళు నరకమే చవిచూసింది సుజాత. త్రాగిన వాసనకు వాంతి వచ్చేట్లు వుండి, వాడు దగ్గరకి వస్తుంటేనే వళ్ళు కంపరం ఎత్తేది. అతడి బారినుండి తప్పించుకోవాలని, దూరంగా భయంతో వెళ్ళిపోయేది. కానీ అతడు సుజాత మనఃస్థితిని అర్థం చేసుకోకుండా పశువులా వచ్చి మీద పడేవాడు. సహకరించకపోతే "ఏమే నిన్ను పెళ్ళిచేసుకున్నది ఎందుకు? మొగుడ్ని నేను. నా పక్కలోకి రావడానికి నీకు ఎందుకు ఇష్టంలేదు? ఎవడైనా వున్నాడా?" అంటూ బూతుమాటలతో తిట్టేవాడు.

పుట్టినప్పటినుండీ సవతి తల్లి పెట్టిన బాధలతో అలసిపోయిన సుజాతకు ఇపుడు పెళ్ళి అయిన తరువాత బ్రతుకు మీదే విరక్తి కలిగింది. ఒక సంవత్సరం గడిచాక ఆమె గర్భవతి అయింది. తనకు పుట్టే బిడ్డను గురించి కలలు కంటూ ఆ బిడ్డపై ప్రేమను పెంచుకోసాగింది సుజాత.

దేవుడు ఆమె మొరను ఆలపించాడో లేక శృతిమించిన అతగాడి దుర్మార్గాన్ని చూడలేకపోయాడో తెలియదుగానీ సుజాతకు ఆ నరకయాతన నుండి విముక్తి కలిగించడానికే అన్నట్లుగా త్రాగిన మత్తులో బైక్ డ్రైవ్ చేస్తూ యాక్సిడెంటు జరిగి అతడు చనిపోయాడు. అపుడు సుజాత ఎనిమిది నెలల గర్భవతి ఆ పరిస్థితుల్ని ఎలా అన్వయించుకోవాలో, ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో ఆమెకు తెలియలేదు. ఆ అయోమయంలోనే తన బిడ్డకు జన్మనిచ్చింది సుజాత.

సుజాతేకాక చిన్నాగాడి బాధ్యత కూడా తమమీద పడటంతో సవితి తల్లి గాభరా పడిపోయింది. "నువు పుడుతూనే నీ తల్లిని మింగేసావు. వీడు పుట్టకమునుపే తండ్రిని మింగేసాడు. నష్టజాతకులైన మీ ఇద్దర్నీ ఇంట్లో వుంచుకుని జీవితాంతం ఎలా పోషించేది? నాకు కూడా ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు. వారి భవిష్యత్తు కూడా చూడాలి కదా" అంటూ సాధించడం మొదలు పెట్టింది. సుజాతకు ఏ మార్గమూ కనరాలేదు. అటు భర్తవైపునుండి కూడా ఏ ఆస్తులూ ఆమెకు రాలేదు. భవిష్యత్తు అగమ్యగోచరం అయిపోయింది.

అయితే ఆ సవితి తల్లి తెలివి అమోఘమైనది. ఆవిడ బాగా ఆలోచించి సుజాతను కువైటుకు పంపించాలని ప్లాన్ చేసింది. అక్కడ కువైటులో సుజాత బాగా డబ్బు సంపాదించి తన చేతుల్లో పోస్తుందని భావించింది. తన ఆలోచనకు మురిసిపోయి కువైటులో వుండి పనిచేసే వరసకు వదినయే మంగమ్మను ఫోనులో సంప్రదించి సుజాతకు వీసా పంపించమని అడిగింది. పాలు తాగే పసివాడ్ని వదిలి, కువైటుకు వెళ్ళనంటే వెళ్ళనని చెప్పి బాగా ఏడ్చింది సుజాత. పిల్లవాడ్ని బాగా చూసుకుంటాననీ, వాడి భవిష్యత్తు కోసమైనా కువైటు వెళ్ళి బాగా డబ్బు సంపాదించాలని నయంగా, భయంగా సుజాతకు నచ్చచెప్పింది ఆవిడ. అంతేకాదు సుజాత కువైటుకు వెళ్ళకపోతే తిండి పెట్టి పోషించడం కష్టమని, అలా అయితే ఇంట్లోంచి బయటికి వెళ్ళి ఎక్కడైనా తన బ్రతుకు తాను బ్రతకమని చెప్పి కఠినంగా హెచ్చరించింది. ఇక ఏ మార్గమూ కనపడలేదు సుజాతకు.

గత్యంతరం లేక ఆఖరికి ఒప్పుకోక తప్పలేదు. సుజాత "సరే" అనడంతో వెంటనే పాస్‌పోర్టు తయారు చేయించి కాపీలు కువైటులో వున్న మంగమ్మకు పంపించింది. అక్కడ కువైటు ఇంటిలో పనిచేస్తున్న మంగమ్మ తన సేఠ్‌లతో మాట్లాడి, తాను పనిచేసే ఇంట్లోనే పిల్లల్ని చూసుకోడానికి సుజాతకు వీసా పంపించింది.

వీసా చేతికి అందగానే మెడికల్ చెకప్ చేయించి, ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు బుక్ చేసారు.

కువైటుకు వెళ్ళేరోజు ఎంతో దిగులుగా, గుండెలో గుబులుగా సుజాతకు అనిపించింది. బాబును విడిచి వెళ్ళే బదులు ఈ ప్రపంచాన్ని మొత్తం ఎదిరించాలని అనిపించింది. బాబును తీసుకుని గుండెకు హత్తుకుని దూరంగా పారిపోవాలనిపించింది. కానీ చెప్పలేని నిస్సహాయత, సవితి తల్లి మాట ఎదిరించలేని అధైర్యం ఆమెను ఆవరించాయి. మరలా పిల్లవాడి భవిష్యత్తు కళ్ళముందు నిలిచి కలవరపెట్టింది. బాబును బాగా చదివించాలంటే డబ్బు సంపాదించి తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడక తప్పదు. ఆలోచిస్తూ అన్యమస్కంగా బ్యాగును సర్దుకుంటున్న సుజాతను చూసి, అమ్మ ఎక్కడికో వెళుతోందని పసిగట్టి కాళ్ళకు అడ్డం పడే ఆ పసివాడిని మరిపించడానికి, వాళ్ళమ్మను కనిపించకుండా చేయడానికి వాడిని చంకలో వేసుకుని పక్కింట్లోకి తీసుకెళ్ళింది సవతి తల్లి. తన హృదయాన్ని, ఆత్మను బాబుతోపాటు వదిలిపెట్టిన ఆ తల్లి తన శరీరాన్ని మాత్రం భారంగా మోసుకుంటూ కదలని కాళ్ళను ఈడ్చుకుంటూ కన్నీళ్ళతో కువైటు వెళ్ళే ఫ్లయిట్‌ను ఎక్కింది.

సమయం ఉదయం ఐదుగంటలు అయింది. రాత్రంతా బిడ్డ గురించిన ఆలోచనలతో నిద్రపోని సుజాతకు తెల్లవారు ఝామున కాస్త కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. ఐదుగంటలకు అలారం మోగటంతో నిద్రలేచిన మంగమ్మ సుజాతను కూడా తట్టి నిద్రలేపి, "లేచి తొందరగా మొహం కడుక్కో. ఈ కువైటు ఇంటిలో నువు పిల్లలకు చేయాల్సిన పనులను వివరిస్తాను. ఇక్కడి పద్ధతులను కూడా నేర్పిస్తాను నీకు" అంది.

పదినిముషాల్లో మొహం కడుక్కుని వచ్చింది సుజాత. ఇండియాకు ఫోను చేసి చిన్నాగాడి గొంతు ఒకసారి వినాలని ఆమె హృదయం తహ తహలాడిపోతోంది. బలవంతంగా నోరు పెగల్చుకుని "మంగమ్మత్తా! ఒకసారి ఇంటికి ఫోను చేయవా? చిన్నాగాడు రాత్రి కలలోకి వచ్చి ఏడుస్తున్నాడు. రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు" అంది దీనంగా. వెంటనే మంగమ్మ ముఖంలో కోపం చోటు చేసుకుంది. "నిన్ననేకదా నువు వచ్చిన వెంటనే ఫోను చేయించి మాట్లాడించాను. ప్రతిరోజూ ఫోన్ చెయ్యాలంటే కుదరదు. ఇంటిమీదా పిల్లల మీదా దిగులుపడితే మేము కువైటులో ఏళ్ళ తరబడి నిలబడి వుండగలమా? డబ్బు సంపాదించగలమా? నీ బిడ్డను మీ పిన్ని బాగాచూసుకుంటానని నాతో చెప్పింది. నువు నీ బిడ్డ మీద కలవరం మానుకుని ఇక్కడ పని తొందరగా నేర్చుకో. లేకపోతే కువైటువాళ్ళు ఒప్పుకోరు. ఇంతకష్టపడి నీకు వీసా పంపించినందుకు నాకు చెడ్డపేరు రాకూడదు. నీకు నేను ఈ వీసా ఊరికే ఫ్రీగా పంపించలేదు. వీసాకోసం నాకు నీ రెండు నెలల జీతం ఇవ్వాలని మీ పిన్నితో ఒప్పందం కుదిరాకే వీసా నీకు పంపించాను. ఇంటి దగ్గర మీ పిన్ని నీ మెడికల్, ఫ్లయిట్ టిక్కెట్ల కోసం నలభైవేలు ఖర్చు చేసింది. అవన్నీ ఎలా తీర్చాలో ఆలోచించి నీ నిర్ణయం తీసుకో" అంది మంగమ్మ విసురుగా.

ఆవిడ నోటికి ఎదురుగా నిలబడి మాట్లాడటం కష్టం అని ముందే తెలిసిన సుజాత మారుమాట్లాడకుండా మనసును గట్టి చేసుకుని ఆవిడ వెంట పనిలోకి నడిచింది.

తన పుట్టుక, సవతి తల్లి పెట్టిన బాధలు, తండ్రి చేతకానితనం పెళ్ళి, భర్త వాడి తాగుడు, వాడు పెట్టిన హింసలు అన్నీ ఒక్కొక్కటిగా కళ్ళముందు మెదిలాయి. తన జీవితం ఎందుకు ఇలా అయిందో? దేవుడు తనమీద ఎందుకు ఇంత నిర్దయను కలిగి వున్నాడో అర్థం కాలేదు. ఆ సమయంలో సుజాతకు ఎంతో పట్టుదల, ప్రపంచం మీదా, మనుషుల మీదా ఏదో తెలియని కసి, కోపం కలిగాయి.

ఎలాగైనా సరే ఇక్కడ నాలుగేళ్ళు పనిచేసి బాగా డబ్బు సంపాదించి తిరిగి ఇండియా వెళ్ళిపోవాలనీ అక్కడ ఉండటానికి ఒక ఇల్లు కొనుక్కుని మిగిలిన డబ్బుతో చిన్నాగాడికి చదువు చెప్పించి వాడిని బాగా పెంచి పెద్ద చెయ్యాలని ఆమె మనసులో స్థిర నిశ్చయం చేసుకుంది. పిల్లవాడి జీవితం తనలాగా కష్టాల పాలు కాకూడదంటే నాలుగేళ్ళు కువైటులో తను కష్టపడాలి అని సుజాత భావించింది.

అక్కడ ఆ కువైటు ఇంటిలో మామా (సేఠాని) బాబా (సేఠ్) వున్నారు. వారికి ముగ్గురు పిల్లలు. అందరూ కూడా ఆరేళ్ళలోపు వయసువున్న పిల్లలే. మంగమ్మత్త ఆ ఇంట్లో వంటమనిషి. ప్రతిరోజూ ఇల్లు శుభ్రం చేయడానికి ఒక ఫిలిప్పీన్ అమ్మాయి వుంది. తెలుగువాడే ఒకడు డ్రైవరుగా వున్నాడు. వాడే తోటపని, కార్లు తుడవడంలాంటి పనులన్నీ చేస్తాడు. ఆ ముగ్గురు చిన్నపిల్లల్ని చూసుకోవడమే సుజాతపని. ఆఖరిపిల్లవాడికి ఆర్నెల్ల వయసు. వాడిపేరు అబ్దుల్లా. రింగుల జుట్టుతో, తెల్లగా, బొద్దుగా వున్నాడు వాడు. సహజంగానే అరబిక్ పిల్లలు ముట్టుకుంటే మాసిపోయేంత వంటి రంగుతో ఎర్రగా అందంగా వుంటారు. వాడిని చూడగానే తన బాధను, దిగులును సగం వరకు మరిచిపోయింది సుజాత. వాడిని ఎత్తుకోవడం, ఆడించడం, మాటలు నేర్పించడంలాంటి పనులతో ఆమె సంతోషించేది. వాడి బోసినవ్వుల్లో చిన్నాగాడే కనిపించేవాడు. వాడు చేసే అల్లరి చేష్టలతో కాలం తొందరగా గడిచిపోయేది. సుజాతకు వాడితో బాగా అనుబంధం ఏర్పడింది. సుజాతనే వాడు అమ్మగా భావించి అమ్మా అని పిలుస్తూ వదలకుండా వెనుకే తిరిగేవాడు. పిల్లవాడి అమ్మగారు అలా అనవద్దని తానే వాడి అమ్మనని తెలియజెప్పాలని ప్రయత్నించేది. కానీ ఆ పసిమనసుకు అర్థం అయేదికాదు. (కువైటులో అరబ్బులు పిల్లల్ని కని పనిమనుషులకు అప్పగిస్తారు. పిల్లల ఆలనా, పాలనా ఆ పనిమనుషులదే. అందువల్ల ఆ పిల్లలు తమ తల్లిదండ్రులకంటే కూడా, తమని పెంచే ఆయాలతోనే అనుబంధం ఏర్పరచుకుంటారు. ఊహ తెలిసిన తరువాత మాత్రమే వారు తమ స్వంత తల్లిదండ్రుల్ని గుర్తించి దగ్గరికి వెళతారు.)

ఒక సంవత్సరం గడిచేటప్పటికి "అబ్దుల్లా" సుజాతను వదిలిపెట్టి ఒకక్షణం కూడా వుండేవాడు కాదు. సుజాత పిల్లల్ని జాగ్రత్తగా, శ్రద్ధగా, ప్రేమగా చూసుకోవడం ఆ కువైటు వారికి సంతోషాన్ని, సంతృప్తిని కలిగించింది. ప్రతి సంవత్సరం జీతాన్ని పెంచుతూ సుజాతను తమతోనే వుండిపొమ్మని అడిగేవారు. నాలుగేళ్ళ కాలం సుజాత అలాగే స్థిరంగా వుండి పనిచేసింది. ఈకాలంలో మొదటి రెండు నెలల జీతం మెడికల్‌కు, ఫ్లైట్ టిక్కెట్లకు ఖర్చుపెట్టిన పిన్నికి నలభైవేలు పంపించింది. తరువాత ప్రతినెలా ఐదువేలు చిన్నాగాడి ఖర్చుల నిమిత్తం పంపించి, మిగతా డబ్బును జాగ్రత్తగా తన బ్యాంకుకు పంపించి పొదుపు చేసుకుంది. తను అనుకున్న విధంగా ఆ నాలుగేళ్ళలో అన్ని ఖర్చులూ పోనూ పదిహేను లక్షల రూపాయలు కూడబెట్టగలిగింది సుజాత. ఇకచాలు అనుకుని ఇండియాకు తిరిగివెళ్ళిపోయి చిన్నాగాడిని పెంచుకుంటూ, చదివించుకుంటూ కాలం గడపాలి అని ఆమె నిశ్చయించుకుని మెల్లగా తన యజమానులకు ఆ విషయం చెప్పింది. వాళ్ళు ఒక పట్టాన సుజాత వెళ్ళిపోవడానికి ఒప్పుకోలేదు. తమ పిల్లలు ఆమెకు బాగా దగ్గర అయ్యారనీ - చిన్నపిల్లవాడైన అబ్దుల్లా ఆమెను విడిచి అసలు వుండలేడు కాబట్టి సుజాతను శాశ్వతంగా తమ ఇంట్లోనే పనిచేస్తూ పిల్లల్ని చూసుకుంటూ వుండిపొమ్మని వాళ్ళు ప్రాధేయపడ్డారు.

కానీ సుజాత అక్కడ తన బిడ్డకూడా సవతి తల్లి దగ్గరవున్నాడని ఏం బాధలు పడుతున్నాడో తెలియదు కనుక, తప్పకుండా తాను వెళ్ళి ఇకనైనా బిడ్డను దగ్గరుండి చూసుకోవాలని క్షమించమని అర్థించింది. కానీ సుజాత మనసులో "అబ్దుల్లాను" విడిచి వెళ్ళాలంటే చాలా బాధగా, దిగులుగానే వుంది. కానీ తప్పదని, ఏదో ఒకరోజు వెళ్ళాల్సిందే కదా అని గట్టిగా నిర్ణయం తీసుకుంది. అతికష్టం మీద కువైటువారిని ఒప్పించి, వారిచ్చిన బహుమతులు తీసుకుని బ్యాగుల్లో సర్దుకుని అబ్దుల్లాను మరిపించి, వాడికంట పడకుండా బయలుదేరి ఇండియా ఫ్లైట్ ఎక్కింది సుజాత. ఫ్లైట్‌లో కూర్చుని వుందేకానీ సంతోషం ఏమాత్రం ఆమెలో లేదు. అటు చిన్నాగాడు, ఇటు అబ్దుల్లా మనసులో మెదులుతూ తల్లిప్రేమనూ, పెంచిన ప్రేమనూ పరిహసిస్తున్నారు. ఆమె మనసంతా దిగులుతో

నిండిపోయింది. ఇక జీవితంలో మరలా అబ్దుల్లాను చూడలేను అనుకుంటేనే ఆమె కళ్ళు కన్నీళ్ళతో నిండిపోతున్నాయి. చిన్నాగాడిని అబ్దుల్లాను ఒకచోట వుంచి పెంచడం సాధ్యం అవుతుందా? అది కలలోనైనా అసాధ్యమైన విషయం కదా? ఆ తల్లి హృదయం ఆ ఫ్లైయిట్‌లో కూర్చుని అమితంగా రోదించింది.

ఫ్లైయిట్ దిగి ఎంతో వేదనగా "అబ్దుల్లా" గురించిన జ్ఞాపకాల్ని వెనక్కి నెడుతూ ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టింది. అదిగో చిన్నాగాడు ఐదేళ్ళ పిల్లవాడు బాగా పొడవు పెరిగాడు. వాడిని చూడగానే ఎంతో సంతోషంతో రెండు చేతులు సాచి 'చిన్నా రారా ఇదిగో నీ అమ్మను. వచ్చేసానురా!. నీ కోసమే తిరిగి వచ్చేసాను. రా' అంటూ ఆర్తిగా పిలిచింది.

దుఃఖంతో ఆమె కంఠం జీరబోయింది. కన్నకొడుకును నాలుగేళ్ళ తరువాత చూసిన సంతోషం ఆమె కళ్ళవెంట ఆనందభాష్పాలను ఒలికిస్తోంది. కానీ ఆమె ఊహించినట్లుగా ఆశించినట్లుగా చిన్నాగాడు పరుగున వచ్చి ఆమె చేతుల్లో వాలలేదు. కనీసం సుజాత తన తల్లి అని వాడు గుర్తుపట్టినట్లుగా కూడా అనిపించడంలేదు. ఆమె మాటలకి, పిలుపులకి బెదిరిపోయినట్లుగా వెనక్కి పరిగెత్తి వెళ్ళి సవతి తల్లి చీర కుచ్చెళ్ళ చాటున దాక్కుని భయంగా తొంగి చూసాడు. సుజాత హృదయం కరిగి నీరయ్యింది.

తాను పడిన కష్టం, సంపాదించిన డబ్బు అంతా వృధా అయ్యాయనిపించింది. ఎవరికోసం, ఎందుకోసం కువైటు వెళ్ళిందో, తిరిగి ఎవరికోసం ఇండియా వచ్చిందో వాడే తల్లిని చూసి దూరంగా పారిపోయాడు. అవును నిజమే. పసివాడు, వాడిని వదిలి వెళ్ళిపోతే తిరిగి ఎలా గుర్తుపట్టగలడు? వాడికి చాక్లెట్లు ఇచ్చి, బొమ్మలిచ్చి ఆడించి తానేవాడి అమ్మనని తెలియచెప్పడానికి ఎంతగానో ప్రయత్నించింది. కానీ వాడు సుజాత దగ్గరకి రావడానికి ఇష్టపడలేదు. ఆమె సవతి తల్లి దగ్గరే బాగా అలవాటు అయి ఆమెనే అమ్మా అని పిలుస్తున్నాడు. నెలరోజులు గడిచిపోయాయి కానీ లాభంలేకుండా పోయింది. సుజాత బాగా కృంగిపోయింది. అటు "అబ్దుల్లా" ఆమెకు బాగా గుర్తువచ్చి కలవరం రేపెడుతున్నాడు. అక్కడ ఎలా వున్నాడో వాడు అనుకుంటేనే ఆమెకు దుఃఖం ముంచుకు వస్తోంది. రెండువైపులా వేదనతో సుజాత బాగా నలిగిపోయింది. ఈ లోపల ఆమె సవితి తల్లి. "మళ్ళీ కువైటు ఎప్పుడు వెళుతున్నావు? " అని అడగడం మొదలు పెట్టింది. సుజాత తిరిగి వెళితే ఇంకా డబ్బు బాగా సంపాదిస్తుంది అని ఆమె ఆశ. ఇంతలో కువైటువారు సుజాతకు ఫోను చేసి "అబ్దుల్లాకు జ్వరం వచ్చిందనీ ఆమెనే కలవరిస్తున్నాడనీ వెంటనే బయలుదేరి వస్తే వాడి ప్రాణాలు నిలబడతాయ"నీ ప్రాధేయపడ్డారు. అబ్దుల్లా ప్రాణం కాపాడటం తన విధిగా భావించిన సుజాత మరలా కువైటుకి వెళ్ళే ఫ్లైయిట్ ఎక్కింది. ఈసారి చిన్నాగాడు ఆమె వెంటపడి ఏడవలేదు. నిలబడి చూస్తూ సుజాత వెళుతుంటే సంతోషంగా టాటా చెప్పాడు వాడు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments